

NAJ TI POVEM

LITERARNO GLASILO

GIMNAZIJE LAVA

2014/2015

NAJ TI POVEM

Literarno glasilo

Gimnazija Lava
Šolski center Celje

Vita Vybihal
3–12

Rok Špoljar
13–20

Matija Godicelj
21–23

Tina Radakovič
25–27

Melanie Delakorda
28

Danaja Inkret
29–36

Jure Gorjup
37–48

Neja Krامل Mastnak
49–51

Mentorica Jana Kvas

Celje, maj 2015

Vita Vybihal

Escribo la poesía

Escribo la poesía
Kot da se veter oglaš
Kot da ni več časa
Ki te preganja in odnaša
Kot da so črke edino merilo
Nedoločeno na popisanem papirju
In kot da so edini listi na drevju
In da so dežne kaplje edino črnilo
Le še trenutek le en moment
Da dokončam patent
Da preverim pike in vejice
In svoje drobne idejice
Escribo la poesía
Zame in zate
Za vse sestre in brate
Združene pod soncem in nebom
Stoječ pod padajočim snegom
Segajoč za zvezdami
Escribo la poesía

Pozdrav

Pozdrav!

Le komu, čemu pozdrav?

Najsi bo človek, žival ali svet,

naj bo ptičji let

ali žuborenje potoka, šum dreves.

Največji pozdrav pošiljam tebi,

norčavi otrok, stara duša, globočina misli.

Kajti ti si mi vse,

vse ti dajem,

vsa se ti predajam.

Zakaj bi bilo vredno živeti,

če bili bi prekleti

z osamo in osamljenostjo?

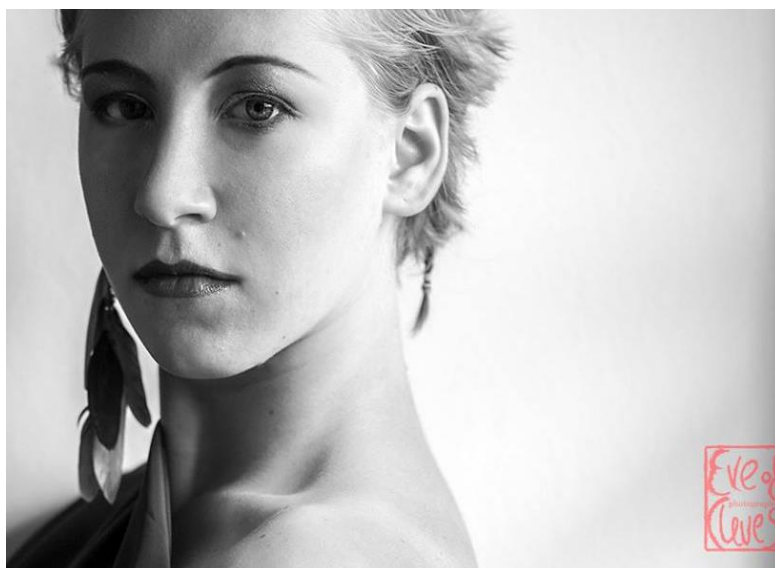
Brez prijateljev bili bi odeti v molk in temó.

Daj, da ti pošljem pozdrav,

poln topline in smeha,

da bo tvoje življenje polna reka

brez skrbi in preprek.

Midva

Midva sva ta hip in sva za zmeraj.
Ko letiva nad krošnjami dreves
in se potapljava v bele oblake.
Skrivam se za soncem! Zakličem,
a me ti ne vidiš, presvetlo je.
Presvetlo je! Praviš. Pravim.
Le glej, da bo sonce za zmeraj,
da bodo rože vedno cvetele
in bo nebo vedno modro in bo voda žuborela.
Ne pusti nevihti, da se razbesni.
Nočem strel in gromov, da te ne bom slišala.
Hočem poslušati, kako poješ.
Hočem pisati in risati, medtem ko ti poješ
in ustvarjaš čas.
S tabo hočem skočiti s pečine in potoniti
na dno oceana in se potem vrniti med zvezde.
Poj! Piši in poj! Za vekomaj piši in poj!

Ti

Kot misel, ki me gloda,
piješ moja čustva.
Zaletavo, kot mlad ptič,
kljuvaš lupino moje duše.
V stanju sanjavosti me vlečeš v svet.
Okusila sem tvojo grenkobo,
prepotovala sem tvoj planet.
Videla sem vrhove in brezna,
občutila vrtoglavico tvojih spominov,
ki se kot vrtiljak vrtijo v krogu.
Dala sem ti telo in dušo
in ti si ju spil brez vprašanj.
Sledil si mi kot pes,
kot ovaduh, ki spletkari proti meni,
a hkrati si mi dal vse, kar sem potrebovala.
Ko sem se te najbolj oklepala,
te najbolj ljubila, ti dala več kot vse,
si me potisnil čez rob prepada.
Na dno sem priletela z neizmerljivo silo
in se razletela na tisoče koščkov.
Polovico izgubljenih, polovico pozabljenih.

Predjutrišnjim

Skodelica čaja, piškot in kozarec vode.
Prazni krožniki v koritu.
Svinjarija, ki se valja po kotih, mi dviga vsebino želodca v grlo.
Knjige, nametane po mizah, policah in stoli.
Prah na omarah in drugih nedotaknjenih površinah priča o površnosti
tu živečih ljudi.
Spolirano pohištvo, moderno, v koraku s časom.
Tehnologija na vrhuncu.
In pajčevine po kotih.
Blato na čevljih, vejice in listki na jaknah, visečih v veži.
Prazne plastenke gelov in šamponov se valjajo po držalih za milo.
V kotu sobe je gramofon, nasproti postelje, pokrit.
Pod njim so lepo zložene plošče, ena ob drugi, poravnane v ravni liniji
z robom omare.
Čaka na ponoven vklop, da bo spet igral stare melodije in se spomnil
časov, ko je bil še v uporabi.
Ko so ljudje še plesali, ko so fantje še hodili k dekletom pod okno in
prosili ljubezni.
Takrat bi se jih usmilila.
Ampak ne zdaj.
Ne zdaj, ko gledam lepo postlano posteljo, nedotaknjeno in vso v
belem,
nad katero visi slika Device Marije.

Za vekomaj

Pišem vejice in pike.
Z njimi rišem slike
na neskončno ponjavo neba.

Znoj mi kaplja v sneg,
ko se naprezam, da bi videla skozi bleščavo,
da bi uzrla neotipljivo daljavo
in se s konicami prstov dotaknila morjá.

Tečem čez prostrane planjave,
duham vonj narave in iščem sebi enačaj.

V snu sem uzrla oči,
a ne vem, komu pripadajo.
Morda moje misli le nakladajo
o ljubezni za vekomaj.

Če ti povem

Če ti povem, da najraje zajtrkujem s tabo,
bi bil tvoj odgovor obratna vrednost mojih besed
ali le odsev pretekle noči
v ogledalu mojih oči?
Sedé,
s skodelico toplote v rokah
s pogledom tipam tvoje misli;
in četudi begaš po kuhinji
in iščeš tisto 'nekaj', kar bi odvrnilo tvojo pozornost,
in odpiraš vse predale, vse omare,
je tvoje početje naposled vseeno refleksija tvojih begajočih misli,
ki iščejo en sam kotiček,
katerega sten še nisem dosegla.
Zaman.

Pismo

Pismo, da.
Pismo, poslano od boga.
Brez vejic in pik.
Brez datumov in flik.
Brez presledkov in odstavkov,
brez kakršnih koli popravkov.
Celo brez črk.
Brez predsodkov.
Brez napotkov.
Poslano z vetrom,
odeto v kalup sna,
me objame,
kakor le on zna.
Ni od boga.
Ni napisano na papir
in ne na les ali steno.
Zapisano je v njegov pogled,
ki mi pravi, da sva eno.
Zdaj sva tisto pravo,
tisto resnično zdravo.
Da, midva piševa zgodovino,
pristno, človeško, fino.
Sva brez dna
in neba
in mejá.
Midva preprosto sva.

Mesto

To mesto je žalostno.
Ulice so preozke, da bi jokale,
in ceste so prenatrpane, da bi se smejale.
Trg je odet v samotno sivino.

To mesto je mrtvo.
Na ulicah nihče ne bere poezije.
V nočnem času so tu le trije
omamljeni od izgube in hrepenenja.

To mesto razpada.
Po ulicah se plazi vonj trohnenja.
Prazne izložbe ne izražajo hotenja
po rešitvi ali izpolnitvi obljub.

Jaz sem to mesto.
Polna samote, želja in strasti,
odeta v oblak in ujeta v lastne pasti
iščem rešitev v tujih rokah.

Rok Špoljar

Razsoden le

V revoluciji žuga stara veda
in stopa sama starka (s),
s ponosom pravico pije (p),
trma ji toči traparije (t),
išče igro izzivalka (i).
Lahka idila postane zmeda.

Dobrota lažna narcisne oči opije,
zdaj crkne cestna cipa (c),
angažira dvom, ali, ampak, a (a),
mučne misli mirnim, da (m),
istim istost indicira ilirska lipa (i),
iz gordijca nit nam v brezno vije.

Razuzdana cipa ni umrla,
požrešnost ne umre lačna,
izgine le, če ne pozna ponosa.
Sebičnost ne umira bosa,
gola le, če ni ljubezen mračna.
Tonemo v grehah do grla.

Veliko izgubiš

Veliko izgubiš
in sebe zraven,
če med klici lebdiš
in skrito božáš njen plamen.

Poldan

Ob dvanajstih na sveži pomladni travi,
v porozni senci svežih lip,
sanjam o včerajšnjem večernem luninem ščipu
in zgodnji poletni veter zgodbe govori.

Tava roka po neki roki,
božajo oči oči,
prisluhneva zgodbam vetra.

Kuhan v kisu

Kuhan v kisu,
v zmajevem žrelu,
srcu preblizu.

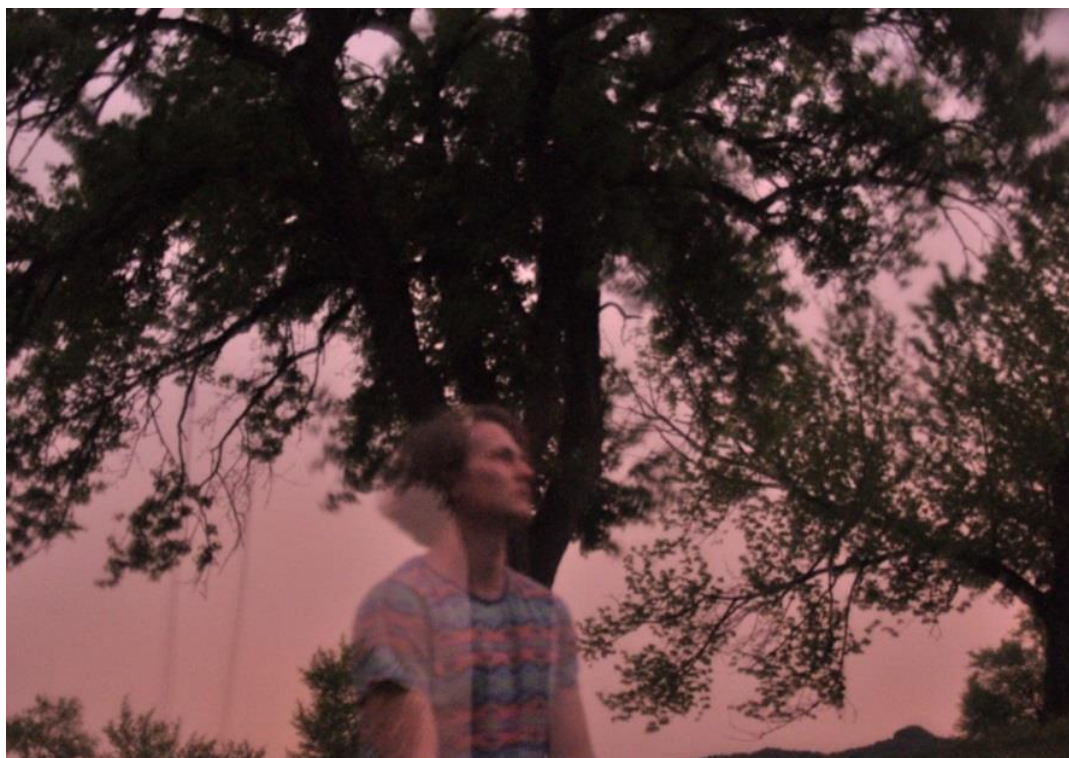

Za kratek čas ljubiš

Za kratek čas ljubiš,
le v kratkem času si iskren,
v dolgočasju brez idej
si pohojen vojni plen,
raje kar takoj povej,
da bistva ne izgubiš.

Čakam smrt

Čakam smrt.
Upam, da je črnolasa,
da se skriva kot krt,
da je brez glasa,
hladna kot ona,
vedno zdoma.

Zelen ekran razsvetljenja

Zelen ekran razsvetljenja,
dvanajst vanj uprtih oči,
sedmi par v glave strmi,
enosmerno izmenjuje mnenja.

Prepolna toga glava
niha po utrjeni poti,
prikimuje, nikoli v zmoti,
dvom ni jezik zakonov in prava.

Za njo stopica čreda
s sencami na očeh,
z iglami na zobeh,
sredi nje odzvanja beda.

Pot je ravna, kamnita,
napotena k sončnemu zahodu,
ne k mirnemu sprehodu,
ta pot v črni luknji izginja.

Vrednota ni biser

Vrednota ni biser,
je črna ognjena ruda,
poživlja le prijateljeva voda.
Iskra srca ni večna,
ostane poguba.
Zdaj je pomembna moda,
pretvarjaj se, da je kamen biser.

Iz ukradene zapuščine

Iz ukradene zapuščine
potomcev strahopetnih
se zatekam v višine,
daleč od jarkov temnih,
k tebi, idealu,
ognjenemu zmaju,
izgubljenemu gralu,
v za slapom skritem kraju.

Plapola zastava

Plapola zastava,
veter nese tuj duh,
Janez je tuj kruh,
izrablja se ustava.

Z zaklete poti te bo vodila proti svetlobi

Z zaklete poti te bo vodila proti svetlobi,
za plačilo vzame le pogum.
Stori, kar ti pravi srce, ne zmeden um.
Pojdi, pobegni usodi.

Zaidi in pozabljen boš.
Ne prepusti se skušnjavi,
naj ti srce ne sanjari,
dokler ne boš spet mož.

Noge okov ne bodo pozabile,
trudno boš stopal, ne sitnari,
verige te bodo za samoto krivile.

Obsijan boš, njena roka ti bo sodila,
le njena solza ti rane pozdravi.
Njena senca bo tvoje grehe skrila.

Divji lov

Vije se radovedna mreža,
po temnih rovih se razteza,
skozi luknje krtov išče žarke bele,
svetle srečne žive duše šteje,
se njihovih vročih žarkov napije.

Sveta svetla zvezda,
repatica, s črno pego na glavi,
pije dobroto iz črne volčje glave.

Vedno daje, je dobrota, sebično si lasti
ščipov sij, črna kaplja.

Črni volk krvaví,
njegovi stihi so kisli.

Mesi se bela volna,
njena preja greje misli.

Vidi tuj sij črnooka ovca,
žarek volčjega očesa.

Vidi uteho temna jeza,
biser temni v belini.

Širi kremplje proti nebu,
vonja žgoče ognje pekla.

Galopira po spirali zebra.

Matija Godicelj

Najino poletje

Bila pomlad je,
ko sem te spoznal,
bila si sama še,
ko sem ti roko dal.

Ko skupaj sva odšla,
sem nežno te objel,
ves poln prelepih sanj
ljubiti sem te smel.

To najino poletje
najlepše je bilo,
potem prišel je dan,
ki prinesel je slovo.

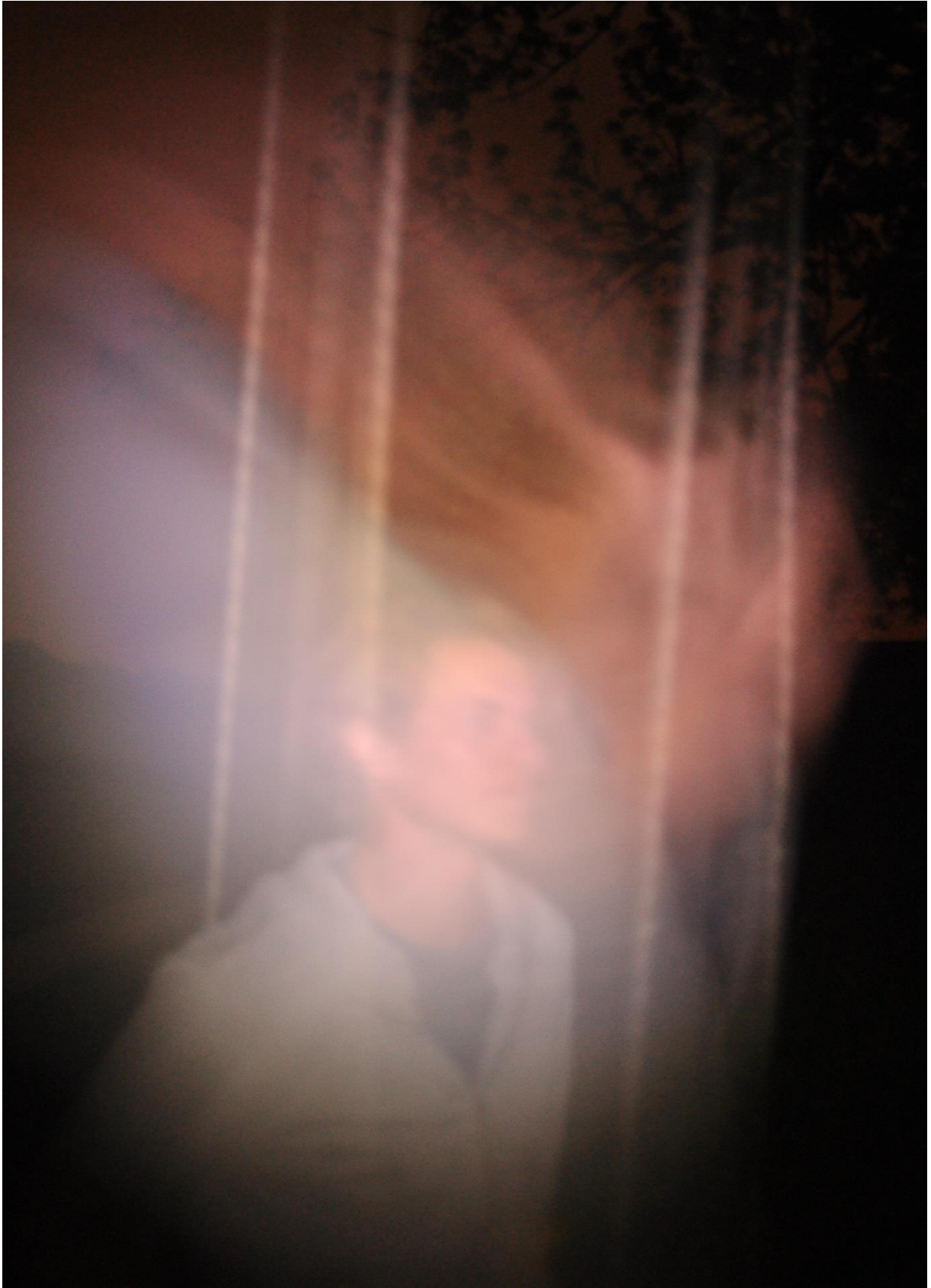
Vendar te še čakam,
rad bi srečal te.
Še o tebi sanjam,
saj mi pomeniš vse.

Iskrice

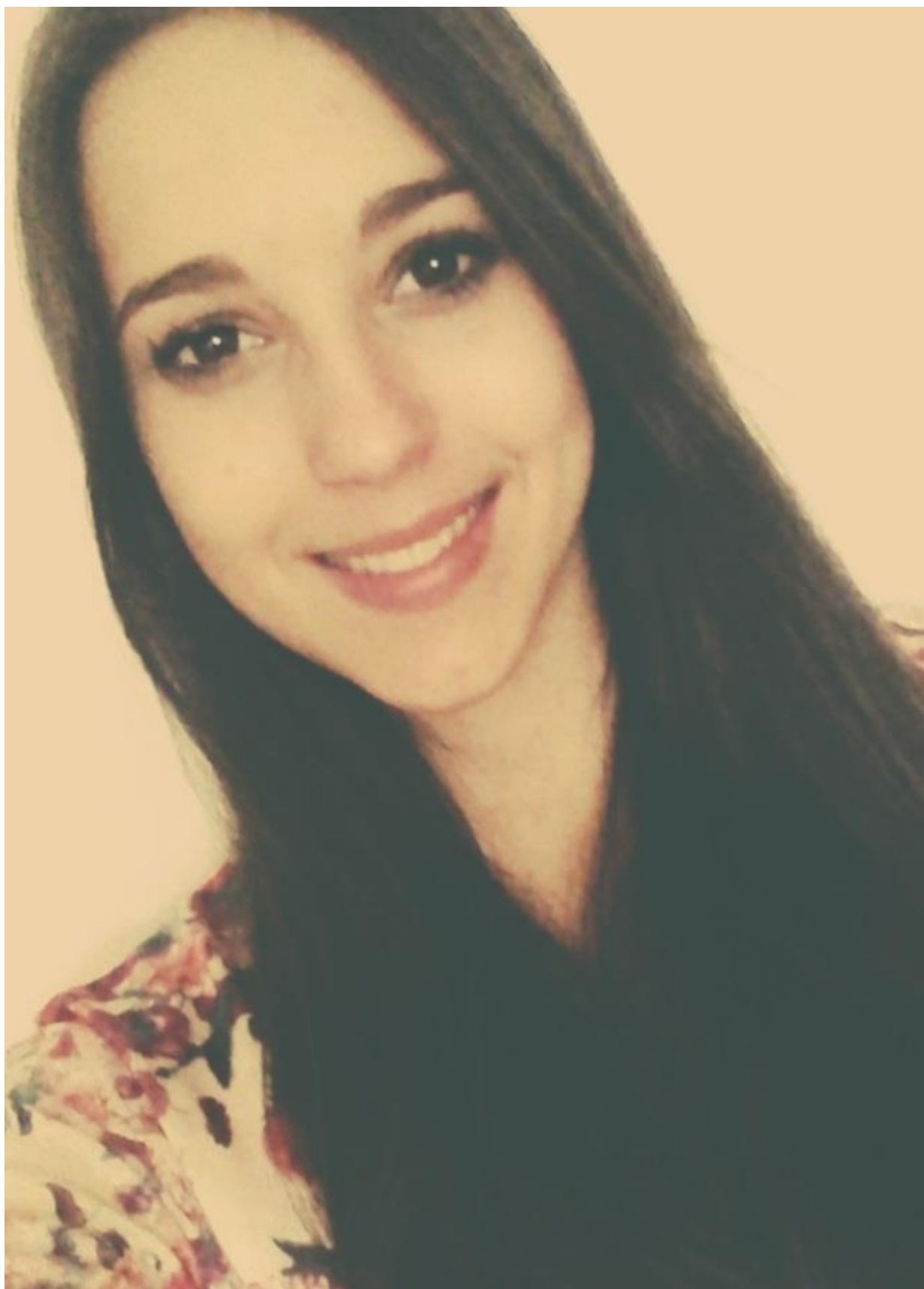
Kje je veselje,
kje sliši se smeh,
kakšne so sanje,
sreča v očeh?

Veselje odšlo je,
skril se je smeh,
ni časa za sanje,
sreča je greh.

Veselje se vrača,
na obrazih je smeh,
ponoči spet sanje,
sreča v ljudeh.

Tina Radakovič

Deklica iz sanj

Tih jesenski veter
je liste posušil,
sonce je zašlo,
ti si mi upanje pustil.

Zdaj pogrešam te,
rada bi bila s teboj,
o sreči v dvoje sanjala,
s teboj ljubila se nocoj.

Gledala sem sončni vzhod
in videla tvoj nasmeh,
bližina tvoja mi je dala moč
in iskrice v očeh.

A svetla noč te je zvabila
k deklici iz sanj,
najina ljubezen je ugasnila
polna pričakovanj.

Najlepša pot

Pot. Tolikokrat izrečena in poudarjena beseda.
Vedno znova si jo želimo srečno, zdravo in uspešno.

Po njej veselo stopajo prvi otroški koraki.
Hitijo v varno in toplo naročje.

Prav posebno lepa je sončna in zelena.
Ob njej se skrivajo najlepši otroški spomini.

Otroško obarvana in mladostno razigrana
pelje naprej v življenje.

Mnogokrat je strma, včasih nevarna,
a s premišljenim korakom uspešno prehojena.

Ob gozdu in potoku je mirna in lepa.
Prinaša zadovoljstvo in daje novo moč.

Morda je najljubša tista nepozabna,
na kateri sta se prvič srečala.

Sanjava in romantična.
Na njej se misli in želje združijo v en cilj.

Izbrana in skupna. Na njej iskrena ljubezen
podarja srečo, varno zavetje in otroško radost.

Pot. K najbližjim. K tistim, ki jih imamo radi.
Prava in svetla. Tista je vedno najlepša.

Melanie Delakorda

Je še čas?

Svet smo ljudje
in ljudje smo različni –
svetli in temni,
majhni in veliki.

Svet se zdi ujet.
Razlikam se posmehuje,
nestrpnosti zvest
spoštovanje zaničuje.

Kam drvimo?
Je še čas,
da preprečimo
svoj propad?

Je še čas,
da si podamo roke,
da odpre srce
vsak od nas?

Danaja Inkret

Zlomljeno otroštvo

Naenkrat sem se zbudil. Bil sem čisto prebujen. Srce mi je bilo, kot da mi želi pobegniti iz prsnega koša. Drobne kapljice znoja so mi ležale po celem telesu in mi močile oblačila. Zmrazilo me je. Na koži sem čutil veter, ki je prihajal skozi odprto okno in ni bil več prijetno topel kot zvečer. Bil je ledeno mrzel in se je hladnokrvno zaganjal vame. Zvit v klobčič sem v tišini ležal na postelji in se nisem premaknil. Preprosto nisem imel volje. Misli so me ponesle k nočni mori, ki me je še pred nekaj minutami tako nesramno zbudila.

Stal sem sredi čisto praznega mesta. Bila je noč in ulične svetilke so bile prižgane. Stavbe je obdajala rahla meglica in edino, kar sem slišal, je bilo oglašanje vran. Ni bilo dolgo, ko so se druga za drugo začele zaganjati vame. Nisem se jih mogel otresti, ne glede na to, kako zelo sem se trudil. Ravno takrat, ko se je ena izmed njih zapodila, da mi izkljuva oči, se mi je uspelo zbuditi. Smešno, kako podobne so se zdele sanje mojemu življenju. Osamljen sem, a zmeraj se najdejo ljudje, v katerih vidim tiste očitajoče poglede.

Po stanovanju se je razleglo zvonjenje telefona. S težavo sem se dvignil iz postelje in se počasi odvlekel do mize, na katero sem ga zmeraj odložil. Pograbil sem ga in rekel: »Prosim?« Z druge strani sem zaslišal: »Adam! Mislila sem že, da se ne boš oglasil.« Glas moje matere je bil slišati otožen in hripav. »Oprosti, mati. Je vse v redu?« Vedel sem, kaj bo rekla. Nikoli se nisva razumela dovolj dobro, da bi prišla k meni s svojimi problemi. Pred menoj je zmeraj želela biti močna. »Tvoj oče ... Pravkar je umrl,« je zašepetala in tiho zaihtela. Slišal sem lahko njeno bolečino, njeno trpljenje. Vendar nisem mogel razumeti, kako ga je lahko po vsem, kar je naredil, še zmeraj ljubila. Po drugi strani pa sem ji zavidal. Zavidal sem ji to ljubezen, to, da je še zmeraj lahko videla preko vsega slabega in se spomnila lepih

dogodkov, kot bi se bili zgodili šele včeraj. To je bil eden izmed razlogov, da sem začel obiskovati očeta v bolnici, ko smo izvedeli, da ima raka.

Bolezen se mu je naselila v telo in mu tiho ter vztrajno jemala življenje. Upal sem, da se mi bo zasmilil, da bom spet čutil tisto ljubezen, ki sem jo čutil do njega, ko sem bil še otrok. Spomnil bi se vsega, kar je naredil zame. Da mi je vsako jutro spekel palačinke in s čokoladnim sirupom nanje narisal nasmešek, da me je, ko sem bil star šest let, prvič peljal v šolo in me skušal spraviti v boljšo voljo, kajti bilo me je neznansko strah. Vsak dan me je po šoli peljal na sladoled in klepetanje. Spomnim se, kako topli so se zdeli njegovi objemi in njegove besede. V sebi niso skrivale laži. Zdaj pa sem dvomil o vsem, kar je izgovoril. Kadarkoli me je objel, so bili to objemi neznanca, nekoga, ki sem ga prvič srečal, s komer nisem niti spregovoril. Kadarkoli sva se videla, sem se ozrl proti tlom. Nisem ga želel gledati v oči. Zmeraj sem se spomnil tistega dne, ko je končno priznal, zakaj je celo leto tako pogosto hodil na službena potovanja. Nato je vzel svoje reči in odšel.

Mati je bila obupana, to sem lahko videl v njenih očeh, ki so prazno strmele v svet brez iskrice veselja. Zvečer sem vedno zaspal ob zvoku njenega joka, ki ga je bilo mogoče slišati iz spalnice. A potolažit je nisem šel nikoli. Zadrževal me je občutek krivde, da je oče odšel zaradi mene. Nobenega drugega razloga nisem mogel najti. Zakaj bi zapustil mene in mater zaradi neke druge ženske? Ko se je čez nekaj let vrnil, sem bil že nekoliko bolj zrel in vedel sem, da za njegov odhod nisem bil odgovoren. Nisem pa si mogel pomagati, da ne bi bil jezen na oba, na mater in očeta. Kako ga je lahko po vsem trpljenju sprejela nazaj? Ali se ni spomnila vseh tistih noči? Ali ni vedela, da sem zaradi njega trpel tudi jaz? Je mislila, da bom vesel njegove vrnitve? In ali je on mislil, da lahko pride nazaj in bo vse, kakor je bilo

prej? Da bomo vsi takoj pozabili, kaj je naredil? Da se bodo najini pogovori nadaljevali tam, kjer so obstali? Po njegovi vrnitvi se je odnos med mano in njim vedno bolj krhal. Kmalu se je začel zaradi tega jeziti name, obnašal se je, kot da sem družino zapustil jaz, ne on. Nekako je imel prav. Zaprl sem se vase in s svojimi starši le redko spregovoril. Kljub vsem tistim obiskom v bolnici so v moji glavi ostali le slabi spomini. Naenkrat sem se počutil žalostnega. Ob žalosti je tlela jeza. Zakaj me je smrt tega človeka prizadela? Ali me ni že prej dovolj prizadel? Mati mi je sporočila, da bo pogreb naslednji teden in da pride kmalu domov. Zmeden zaradi svojih čustev sem se vrnil v posteljo.

Dan pogreba je prišel hitreje, kot je bilo pričakovano. Tudi mati je bila bolje, kot sem mislil, da bo. Namesto da bi večino časa preživela zaprta v spalnici, je neprestano hodila ven. Od očetovega zadnjega odhoda je morala zbrati precej moči. Pogledal sem skozi okno in vreme se je uskladilo z dogodkom dne. Bilo je oblačno, le še deževati bi moralo začeti. Stopil sem do stola ob pisalni mizi. Nanj sem zvečer odložil črno elegantno obleko, ki mi jo je kupila mati prav za ta dan. Oblekel sem jo, si tesno pogladil lase nazaj in stopil do ogledala. Zdelo se je, kot da v odsevu gledam nekoga drugega. Ta oseba je bila odrasla in resna, njeno življenje je moralo biti brez težav in urejeno do pike. Obrnil sem se stran in se po stopnicah napotil navzdol. Pred vhodnimi vrati je stala mati v črni obleki in se živčno igrala s svojimi prsti. Morala me je slišati prihajati, kajti dvignila je pogled, potem pa se je tiho napotila do avta. Vožnja je bila dolga, neprijetno tiha. Gledal sem skozi okno, mesto je bežalo mimo, dokler ga ni nadomestila pokrajina, ki se je človek skoraj še ni dotaknil. Pripeljala sva se do pokopališča, kjer sva takoj opazila nekaj znanih obrazov. Skupaj smo stopili v cerkvico. Stala je sredi grobov, sredi nesrečnih duš, ki so morale zapustiti svoja življenja. Mati se je začela

pogovarjati z duhovnikom, ki bo vodil očetov pogreb. Do mene so stopili sorodniki in znanci ter mi začeli izražati sožalje. Pripovedovali so mi zabavne zgodbe o očetu. Spraševal sem se, ali sem prišel na pogreb neznanca. Ko so me spraševali o mojih najljubših spominih nanj, sem se izgovoril, da mi je slabo in potrebujem svež zrak. Za cerkvico sem sedel na tla in hrbet naslonil na steno. Obdan sem bil s kamnitimi ploščami, ki so človeku povedale, da se je nekdo rodil in kasneje iz kdo ve katerega razloga umrl. Zato sem začel razmišljati o svoji smrti.

Spraševal sem se, ali bom umrl star ali mlad. Se mi bo zgodila nesreča? Me bo kdo umoril? Bom tako kot oče podlegel bolezni? Bom umrl zaradi velike starosti? Ali pa celo naredil samomor? Ali bo moj zadnji izdih olajšanja ali žalosti? Koliko ljudi bo prišlo na moj pogreb in koliko jih bo še mnogo let po moji smrti obiskovalo moj grob? Kdo bodo tiste osebe, ki bodo name čisto pozabile? Katere ljudi bo novica o moji smrti zlomila in kateri bodo samo rekli: »Oh, Adam je umrl?« Potem pa bodo že pozabili name in nadaljevali s svojimi življenji. Kako bo smrt vplivala na moje najbližje? Kakšna bo zame? Mislim, da me bo naenkrat pogoltnila gosta tema, ki je ne bo mogoče premagati s svetlobo. Pogoltnil me bo velik nič, to me straši in pomirja hkrati. Moje misli je prekinil materin glas: »Adam? Ah, tukaj si. Pridi, začelo se bo, vsi sprašujejo, kje si.« Odšla je, ne da bi počakala na moj odgovor. Zdelo se je, da se dan ne bo nikoli končal. Med tistimi ljudmi sem se počutil neprijetno in utesnjeno. Bili so prisiljeni prijazni in gledali so me kot kakšnega zlomljenega otroka, ki je pravkar izgubil očeta. Vendar to nisem bil jaz. Jaz sem izgubil nekoga, ki ga že dolgo nisem imel.

Moje življenje se je nadaljevalo enako kot prej. Svoj prosti čas sem preživel zaprt v sobi ob branju knjig ali pa na dolgih sprehodih ob poslušanju glasbe. Vse je bilo mirno, dokler mati nekega dne na kosilo

ni pripeljala moškega, ki ga nisem poznal. Predstavil se mi je kot Andraž in rekel, da ga lahko kličem Andi. Videti je bil dober človek. Bil je smešen, komunikativen in prijazen. Bolj kot sem ga opazoval v družbi z materjo, bolj se mi je zdelo, da je njun odnos intimen. Po kosilu smo v dnevni sobi sedli na kavč in klepetali. Nenadoma je nastala prijetna tišina, a kmalu se je oglasila mati: »Adam, pogovoriti se moramo.« Zvenela je resno in presenečeno sem jo pogledal. »Andi bo od jutri naprej živel z nama.« Bil sem šokiran. Po dolgi minuti sem spet prišel do glasu: »Kaj?? Saj ga komaj poznavam.« »Pravzaprav ga jaz poznam že dve leti. Kar dobro ga poznam. Andi je moj novi partner.« Stopila je do njega in mu položila roko na hrbet, on pa jo je objel okoli ramen. »Dve leti?? Reci, prosim, da nisi imela česa z njim, ko je bil oče še živ!« »A – Adam, ti tega ne bi razumel! Ne moreš si predstavljati, kako težko je bilo gledati tvojega očeta, ki je postajal vsak dan šibkejši. Andi mi je stal ob strani in mi pomagal, ko je bilo najhuje.« Nisem mogel verjeti njenim besedam. Bil sem razočaran. Po tem, kar ji je oče naredil, nisem pričakoval, da bi bila tudi ona zmožna tega. Vstal sem s kavča in stekel po stopnicah v svojo sobo. Slišal sem materine klice. Želela me je pregovoriti, vendar sem si v ušesa hitro vtaknil slušalke in se utopil v svetu glasbe. Andi se je naslednji dan vselil v hišo. Jaz sem ostal zaprt v sobi in se pretvarjal, da ne obstajam. Prihodnjih nekaj tednov je zmeraj, ko sem se prikazal iz sobe, začel pogovore z menoj, a sem jih vedno hitro zaključil. Mati mi je nekajkrat še želela kaj pojasniti, vendar je kmalu obupala.

Nekega jutra me je iz spanca prebudilo glasno prepiranje. Glasova sta pripadala Andiju in materi. Nisem mogel natančno razbrati, zakaj sta se prepirala, prepir se je zaključil z glasnim treskom vrat. Vstal sem in odšel v kuhinjo. Mati je stala s hrbtom naslonjena na hladilnik in se z rokami držala za glavo. »Mati, si v redu?« Vedel sem, da sem jo presenetil, na hitro je dvignila glavo. Njen obraz je bil videti izmučen.

»Slišal si, kajne? V redu sem. Le manjši prepir je bil. Nič drugega. Boš kavo?« Pokimal sem in mati jo je tiho začela pripravljati. Pri tem so se rokavi njene srajce nekoliko dvignili in na njeni levi roki sem opazil veliko modrico. Stopil sem do nje in jo previdno prijel za roko. »Ali ti je to naredil Andi?« »Ne skrbi. Samo jezen je bil. Tega ni mislil narediti. Ne bo se ponovilo.« Odločil sem se, da ji verjamem. Ona ga je vendar poznala bolje kot jaz. Njuni prepiri so postajali vedno pogostejši, zato sem večino časa preživel kje zunaj, ko sem bil doma, pa so se zmeraj uspeli priplaziti v mojo sobo. Ta je kmalu postala zapor, ne zatočišče.

Nekega dne sem se po večurnem sprehodu vrnil domov. V hiši je bila tišina, predvideval sem, da sta mati in Andi odšla ven. Ključ sem vtaknil v ključavnico in odprl vrata. Vstopil sem, a nekaj ni bilo v redu. Imel sem slab občutek. Takoj za tem sem opazil rdeč madež na tleh. Kri! Zdelo se je, kot da se je čas za trenutek ustavil, in zrak mi je pobegnil iz pljuč. Naenkrat sem zaslišal udarce in tiho stokanje. Nisem se zavedal, kaj počnem, nenadoma sem stal na robu kuhinje in gledal, kako Andi pretepa mojo mater, in poslušal njegovo kričanje: »To si zaslužiš. Rekel sem ti, da ne smeš ven. Kurba!« Mati je ležala na tleh vsa krvava in zvita. Zagnal sem se v Andija in ga za trenutek zmedel. Vendar je bil dosti večji in močnejši od mene. Potisnil me je ob kuhinjske elemente in me začel pretepati. Vsak udarec je bil kot šok elektrike, poslan v moje telo. Bolečina se je razlezla po meni in začel sem se počutiti nekoliko omotičnega. Z zadnjimi močmi sem zagrabil ponev, ki je ležala za menoj, in ga z vso močjo udaril po glavi. Padel je in se ni več premaknil. Narahlo sem ga dregnil v ramo, da bi videl, ali je še pri zavesti. Ni se premaknil. Zdaj sem bil prepričan, da je nezavesten. Stopil sem do matere. »Mati, me slišiš? Si v redu?« »Adam, oprosti.« Njen glas je bil zelo šibak, komaj slišen. »Ni ti treba več skrbeti. Poklicaj bom policijo in nikoli več ti ne bo treba videti

Andija.« Njene oči so bile polne upanja in žalosti. Vedel sem, da bom zdaj poskusil popraviti svoj odnos z materjo. Tako ji opore nikoli več ne bo treba iskati v tujih ljudeh. Pravi pomen družine!? Imeti nekoga, ki te brezpogojno ljubi in ti ne glede na vse stoji ob strani ter te podpira.

Jure Gorjup

Resnično in neresnično

I.

Zgolj naključje je bilo, da se je tistega zgodnjega septembrskega dne na nebu pokazalo sonce. Ura je bila skoraj šest zjutraj, ko sem moral vstati. Odšel sem na balkon in si začel ogledovati okolico. Ta pogled mi je bil zelo znan. Pred menoj se je razprostiralo veliko parkirišče, bilo je kar polno. Tu in tam je bil kakšen prazen parkirni prostor. Do parkirnih mest so vodile tri manjše poti. Septembra so bila drevesa ob njih čudovita, še posebej, ko je nanje padel žarek ranega sonca.

Stanovalci blokov so že odhajali na delo. Brž ko mi je ta misel zazvenela v glavi, sem se zganil in hitro odšel v kopalnico, da ne bi zamudil službe. Umil sem se, si opral zobe in se naglo oblekel. Nisem zajtrkoval, pa tudi obril se nisem. Upal sem, da zato v službi ne bo kaj narobe. Ura je bila 6.45, ko sem odvihral iz stanovanja, kmalu za tem sem sedel v avto in se odpeljal v središče mesta. Odkar sem letos junija končal 1. letnik študija, sem delal na glavni pošti v Celju. Odločil sem se, da bom čez počitnice delal, zato sem si poiskal službo. Na pošti sem že v preteklosti opravljal počitniško delo, zato sem nekaj izkušenj že imel. Ko sem prišel na delo, me je upravnik takoj opazil in mi brez pozdrava zabrusil: »Gorjup, še enkrat se mi prikaži neobrit, pa boš letel!« Samemu sebi sem se nasmehnil in resno rekel: »Da, šef.« Pa sem upal, da ne bo kaj narobe. Čez nekaj časa sem bil že pripravljen, da začnem raznašati reklame, časopise, dopise in pisma. Ravno ko sem odhajal, sem srečal svojega sodelavca Luko, ki mi je voščil dobro jutro in pripomnil, da sem že zgoden. Nikoli nisem bil rad pozen, od očeta sem se navadil, da sem prišel na določen kraj celo prej, kot je bilo treba. Vso pošto sem raznosil že do pol dvanajstih in okoli dvanajste sem se počasi peljal nazaj proti domu. Pošto sem razvažal čedalje hitreje, mogoče zato, ker sem imel prej kolo, po

opravljenem izpitu pa so mi dodelili motor. Sčasoma se človek navadi nekaj delati, delo mu gre lažje od rok. Ko sem prišel domov, sem bil pošteno lačen – spekel sem si dve jajci na oko in ju v trenutku pospravil. Pomil sem posodo, se zleknil na kavč ter nehote zadremal.

II.

Zbudil sem se okoli tretje ure popoldne. Spanec mi je dobro del in bil sem kot nov. Sonce je bilo visoko na nebu, njegovi žarki so osvetljevali ves moj balkon. Parkirišče je bilo večinoma prazno, drevesa ob parkirnih mestih so poskrbela za senco, vendar se ni nihče zadrževal v njej, kajti tudi tam je bilo vroče. Nebo je bilo modro kot morje v Dalmaciji, niti enega samcatega oblaka ni bilo na njem. Prav tako ni bilo niti sapice vetra, ki sem si je tako zelo želel. Sploh nisem vedel, kam bi se dal. Sprva sem hodil po stanovanju, sem ter tja, nato sem vzel v roke kitaro in malo vadal. Že dolgo nisem napisal nobene pesmi. Očitno je bilo to spet obdobje, v kakršnem sem pristal že v preteklosti. Nič se mi ni dalo. Naposled sem se odločil, da le odidem na kratek sprehod. Odločitev sem obžaloval že trenutek kasneje, ko sem stal pred vhodom v blok. »Kar je, je,« sem si rekel in šel po stezi, ki je vodila proti mestu.

Ko sem prišel do Drapšinove, sem na drugem koncu ceste zagledal Deana. V roki je imel košarkarsko žogo. Nosil je črno majico s kratkimi rokavi, črne kratke hlače in črne Adidasove copate z belimi črtami ob strani. Imel je temno rjave oči in lase. Po mojem mnenju ni izbral ravno prave barve oblačil za takšen vroč dan, a mu tega nisem rekel. Že dolgo je bilo od takrat, ko sem ga nazadnje videl. Pristopil je k meni in mi ponudil roko. Segel sem vanjo, nato pa je rekel: »Prijatelj, sploh ne vem, kdaj sem nazadnje govoril s tabo. Leta gredo mimo kakor blisk.« Ves čas mi je zrl v oči, prav tako jaz njemu. Odgovoril

sem mu: »Ja, res gredo leta hitro. Vse se je spremenilo, ko sem končal srednjo šolo. Imam občutek, kot da se mi je čas ustavil.« Roke sem imel potem spet ob sebi. »Kako si?« sem mu rekel, on pa je odvrnil: »Gre, gre. Iščem se. Nisem še našel tistega, kar bi rad počel v življenju.« »Si še kar pri starših?« sem ga vprašal. »Ja,« je dejal, »dokler si ne najdem službe, da bom lahko sam plačeval vse stroške.« Pokimal sem mu, v znak razumevanja, potem mi je rekel, ali bi šel z njim malce metat na koš. Z veseljem sem privolil in odšla sva na Škapinovo, kjer ni bilo na igrišču na srečo nikogar. »Grega ena na ena?« sem ga vprašal z nasmehom na ustih, odvrnil mi je: »Pa grega, na stare čase,« ter se iz srca nasmehal. Odigrala sva nekaj iger, nato pa se je počasi začelo mračiti in bila sva primorana končati. Dokaj izmučena sva sedla na klop in zavladal je kratek molk.

Edino, kar je bilo slišati, sta bila hrup avtomobilov s ceste, ki je bila nedaleč stran od igrišča, in šelestenje listov na kostanju. Prijal mi je lahen vetrič na obrazu. Naposled me je Dean vprašal: »Kaj pa ljubezen?« Pogledal sem ga, on pa je opazoval sončni zahod. Prepričan sem bil, da me gleda. Že dolgo nisem razmišljal o ljubezni. Ko sem študiral v Mariboru, se mi ni zgodilo nič razburljivega, kar bi začinilo moje življenje. Pa ni bil razlog v tem, da nisem hotel ali da sem se upiral, enostavno me je minilo. Mogoče tudi zato ne pišem več pesmi. Ker nimam navdiha. To bi vsekakor lahko bil razlog. Rekel sem mu: »Kaj je z ljubeznijo? Pri meni se že dolgo ni nič zgodilo, ampak kljub temu sem v redu.« Takrat me je pogledal in nasmehnil sem se mu. Vrnil mi je nasmeh, počasi obrnil glavo stran in se zazrl v povsem isto smer kot prej. Pri tem me je nekaj zmotilo. Resnično se mi je zazdelo, da je bil njegov pogled otožen. Malce me je stisnilo pri srcu, vendar sem si rekel, da bom to stvar pustil pri miru, kakršnakoli je že. Dejal sem mu, da bom šel, ker bom moral zgodaj vstati, on pa mi je ponudil roko in rekel: »Uživaj, prijatelj. Jaz bom še tule malo

posedel, nato pa se bom odpravil.« Segel sem mu v roko in posločila sva se. Ko sem odhajal, sem mu zaklical: »Naslednjič jaz prinesem žogo.« Ker nisem takoj slišal odziva, sem se obrnil. Videl sem njegov dvignjeni palec. Nasmehnil sem se, se spet obrnil in krenil proti domu.

III.

Ves september sem vstajal ob isti uri, hodil v službo, se kratkočasil z opravili – vsak moj dan je potekal enako. Čeprav sem se popoldne uspel zaposliti z različnimi rečmi, so se mi vsiljevale mnoge misli. Njihovega pomena si nisem mogel razložiti, nekako pa sem čutil, da mojemu življenju nekaj manjka. Ta septembrska rutina me je izčrpala, a tudi okrepila za še eno leto študija.

V dežju sem prišel na železniško postajo. Bil sem umirjen, ugajala mi je sprememba vremena. Pričakoval sem poln peron, ampak ljudi je bilo presenetljivo malo, zato mi je kar hitro uspelo priti na vlak. Sedel sem na prvi sedež, ki sem ga zagledal. Glede prostora, na katerem sem sedel, ko sem se vozil z vlakom, nisem bil izbirčen. Prav tako tudi ne glede tega, s kom sem sedel. Če mi je že bilo kaj pomembno, je bilo to, da sem lahko sedel ob oknu in opazoval okolico. Pa tudi ta pomembnost je pogosto nihala. Okoli mene so bili ljudje, ki jih nisem poznal, a to me ni motilo. Vsakogar sem lahko pogledal v oči, ne da bi pri tem trznil. Tudi pot, po kateri sem se že mnogokrat peljal, me ni motila – vsakič je bilo mogoče videti kakšno novo stvar, podrobnost, ki je kljub številnim vožnjam prej nisem zaznal.

Vlak je prispel v Maribor nekaj čez šesto uro popoldne. Zapustil sem železniško postajo in se s prtljago peš odpravil proti stanovanju, v katerem je nekoč živela moja babica. Hodil sem slabih dvajset minut, a vleka kovčka je že po petih minutah postala malce tečna. Naposled

sem prišel v šesto nadstropje, odklenil vrata stanovanja in vstopil. Bilo je vse po starem. Vonj je bil prijeten, domač, na policah je sicer bilo nekaj prahu ... »Malce bom moral pospraviti,« sem si rekel.

Stanovanje je imelo dnevno sobo, kuhinjo, spalnico, kopalnico in razmeroma dolg hodnik. Vse je bilo opremljeno z izdelki iz prejšnjega stoletja, a bilo je tako ohranjeno, da bi na prvi pogled človek skoraj rekel, da je novo. V vitrinah so bili shranjeni porcelanasti krožniki, lepo izoblikovani stekleni kozarci in gramofonske plošče. Stene so bile skoraj v celoti pokrite s slikami, v dnevni sobi je visela nad sedežno ena izmed različic Groharjevega Sejalca. Babica je le redko uporabljala porcelanaste krožnike za kosila in večerje. Očitno so bili rezervirani za posebne priložnosti. Meni so zadoščali tisti iz elementa nad umivalnikom v kuhinji. Iz neumne radovednosti sem moral preveriti, ali so še kar tam. Res so bili. Počasi sem se odpravil v spalnico in si uredil stvari. Zraven postelje je bila miza, nasproti te pa omara. Na mizo sem dal računalnik, ki ga sicer nisem dosti uporabljal, in stvari, ki sem jih potreboval za naslednji dan na fakulteti. Nekako nisem mogel verjeti, da je že oktober. Legel sem v posteljo, si na telefonu nastavil budilko, ga položil na mizo ter počasi in mirno zaspal.

IV.

Ko sem se zjutraj, po zvonjenju budilke, zbudil nekaj pred šesto uro, mi ni bilo prav nič toplo, kljub temu da sem bil pokrit s tremi odejami. Dobro predramljen sem pretegnil vse svoje ude, odgrnil zaveso in pogledal skozi okno. Vame ni posijala sončna svetloba, kot sem pričakoval, ampak so mi dobro jutro zaželele dežne kaplje, ki so vestno kapljale na steklo. Namrdnil sem se, odšel v kopalnico, se umil in oblekel. Časa sem imel še dosti, zato sem si v miru pripravil zajtrk

in skuhal kavo. Tudi tokrat se nisem obrisal. Po glavi mi je rojilo: »Zakaj vendar dežuje, na prvi šolski dan bi moralo biti spodobno vreme.« Skomignil sem z rameni in si rekel: »Očitno mora biti tako.« Vnovič sem odšel v kopalnico, si umil zobe, opravil potrebo, ura pa je že oznanjala, da bo kmalu čas za odhod. Pripravil sem si stvari, ki sem jih potreboval, jih dal v torbo, vzel dežnik in odšel. Do faksa sem z relativno hitro hojo potreboval petindvajset minut. Ne vem, zakaj, ampak tudi lansko leto sem, ko sem prišel v Maribor in se nastanil v babičinem stanovanju, prvi teden študija hodil po mestu peš, kajti prav tako kot letos sem pripotoval z vlakom. Preostanek študijskega leta sem se vozil z avtom, kar nameravam početi tudi letos.

Očitno je vse to zgolj naključje. Ali pa tudi ne. Sploh ni bila slaba ideja, da sem s seboj vzel dežnik, kajti ko sem prišel pred vhodna vrata fakultete, sem bil povsem suh. Lani sem dežnik dostikrat pustil v stanovanju, potem me je pa to teplo. Naposled sem vstopil. Vidna ni bila nobena sprememba: na moji levi strani so stali avtomati za kavo in za vodo. Ob vsakem je bila roža. Če si šel po stopnicah malo višje, si videl na levi strani udobne sedeže. Enkrat sem skoraj zaspal na enem izmed njih. No, na moji desni strani je bil dokaj velik prostor, kjer so stali stoli in mize. Ta prostor je služil za učenje, branje knjig in uporabljanje računalnikov. Kar prijeten kotiček za ubijanje časa. Fakulteta je bila ogromna. Bilo je mnogo stranskih hodnikov in na stotine predavalnic, mimogrede si se lahko izgubil, če nisi pazil, kod hodiš. Sam sem poznal le tretjino celotne ustanove, pomembno mi je bilo, da sem vedel, kje imam predavanja in kje se opravljajo izpiti. Vsekakor sem moral vedeti tudi, kje so kabineti profesorjev. K sreči so bili prostori za moje področje, za študij angleščine in sociologije, blizu vhoda v fakulteto, zato pretirana hoja ni bila potrebna. Že ko sem prvič prestopil prag, se mi ni zdelo čudno, da so stene bele. Bolj sem se čudil temu, da so skoraj vsepovsod preproge. Ni se mi zdelo

nenavadno, da je večina ljudi, ki je šla mimo mene, gledala mrko. Zdeli so se mi prijazni, a so vsi gledali tako mrko. Kot da bi z muko stopali po hodnikih in komaj čakali, da odidejo domov v svoj svet lagodja, ki je nehote odseval veliko bede.

Napotil sem se po stopnicah navzgor in ko sem prišel na vrh, sem zavil desno v ozek hodnik, kjer sta se lahko srečala samo dva. Če jih je bilo več, je bila že gneča. Nekako si moral paziti, kako stopaš. Kmalu sem prišel pred predavalnico in tam zagledal kopico znanih obrazov. Nasmehnil sem se in jim pokimal v pozdrav. Na prvi pogled je bilo videti, da se naša skupina ni niti povečala niti pomanjšala, šele ko smo prišli v predavalnico in sedli, sem opazil nekaj novih obrazov. Nisem se preveč družil s prijatelji s fakultete. Sploh ne vem, ali bi jih lahko imenoval prijatelji, bili smo bolj sodelavci. Delali smo skupaj, kadar je bilo potrebno. Imel sem še veliko prijateljev iz srednje šole, z njimi sem bil raje.

Molčal sem in se razgledoval po predavalnici, ko je naenkrat skozi vrata stopilo dekle. Moj pogled se je ustavil na njej. Bila je videti, kot da je hitela, da bi prišla pravočasno, saj se je kljub temu, da še ni bilo profesorja, zagnala ob strani predavalnice po stopnicah navzgor. Sedla je v klop, v kateri sem sedel jaz, toda nekaj sedežev stran od mene. Takrat sem šele odmaknil pogled in ga usmeril v klop pod menoj. Ko je prišel profesor, ki nam je predaval enega izmed predmetov angleščine, sem si nadel očala in predavanje se je začelo.

Trajalo je slabo uro in pol. S kotičkom očesa sem med tem časom opazoval skrivnostno dekle, ki je zavzeto poslušalo profesorja in le nekajkrat umaknilo pogled, vendar nikoli v mojo smer. Še dobro, da ne. Če nisem nastopal, me je včasih motilo, da je človek kar strmel vame. Dostikrat sem se bil prisiljen obrniti in ga pogledati, da bi ugotovil, kaj ga tako zanima na meni. Brž ko se je to zgodilo, je

sunkovito usmeril pogled drugam. Je mislil, da ga ne vidim, kako strmi? Ko se je predavanje končalo, sem še malce počakal, da se je dekle odpravilo, nato pa sem odšel tudi jaz. Stopal sem po hodniku, ki je vodil k izhodu, in zagledal sem jo, kako govori s profesorjem, ki nam je pravkar predaval. Šel sem mimo in se zanju nisem zmenil.

Vso pot domov sem imel v mislih njeno podobo in to, kako je prihitela v predavalnico ter izmučena sedla v klop. Imela je dolge rjave lase, zelenorjave oči z majhnim odtenkom modre; oblečena je bila v temno modro jakno iz umetnega usnja in v temne oprijete hlače ter obuta v neke Adidasove čevlje. Ostalih stvari si nisem zapomnil ali pa so mi ušle iz spomina. Ko sem prišel v stanovanje, sem nanjo že pozabil. Moje misli so bile usmerjene v same nepomembne stvari. Skuhal sem si juho, saj sem imel še nekaj govedine. Pojedel sem, pospravil za seboj, sedel na sedežno in pričel igrati kitaro. Vadil sem natanko dve uri, zaigral sem nekaj melodij, ki so prijetno zvenele mojim ušesom, a si nisem nobene zapisal. Enostavno ni bilo tako obdobje, da bi lahko kaj napisal. Popolnoma brez navdiha sem bil. Trenutek za tem, ko sem kitaro odložil, sem bil neznansko utrujen. Ni minilo pol ure, ko sem že padel v globok spanec.

V.

Spominjam se časa, ko nisem imel nobene motivacije. Časa, ki je samo tekel mimo. Takrat sem mislil, da je življenje bedno. Delal sem stvari, ki so mi bile ukazane, in nisem se zanimal za nič. Zanimarjal sem vse, kar me je obdajalo. Zato me tudi ukazi niso motili. S prijatelji smo ob poletnih večerih posedali pred blokom in se pogovarjali o brezpredmetnih, neumnih stvareh. Pomembno je bilo, da smo se smejali in da smo bili dobre volje. Ampak nihče se ni vprašal, ali je to zares njegova dobra volja. Ali je to samo afekt? Smo še bili vsi dobre

volje, ko smo se poslovili in odšli proti domu? Ne vem za druge, toda jaz nisem bil. Družba je bila zame izhod. Prepričan sem, da ne samo zame, ampak za večino. Takrat sem hodil tudi na dolge sprehode in razmišljal, kaj bo z menoj v prihodnosti. Nisem imel stvari, ki bi me opredeljevala. Bil sem samo jaz – moje telo in moje misli, ki jih možgani niso znali usmerjati.

Nato pa se je vse začelo počasi obračati, nekaj se je zgodilo in prišle so spremembe. Najprej sem odkril pravi pomen glasbe, začel sem igrati inštrument. Vse tiste pesmi, o katerih sem rekel, da jih ne bom nikoli znal zaigrati, sem se naučil. Knjige sem v preteklosti že bral, toda z željo, da jih preberem čim prej in jih nato vržem v kot. Tokrat sem jih bral z vnemo in obzorje se mi je začelo širiti. Nekaj prijateljev mi jih je predlagalo, rekli so, da so vredne branja, zato sem jih prebral. Začel sem ceniti življenje. Občudoval sem vse okoli sebe, predvsem okolico. Naravo. Pomagala mi je, da sem ustvaril spomine. Pomaga mi še danes.

Doletelo me je razsvetljenje. Našel sem smisel, vem, zakaj je potrebno živeti, ne samo obstajati v tem življenju, ki nam je dano. Samo navzgor še potujem, ne glede na to, koliko slabih stvari lahko pride. Še vedno sem na poti, ki vodi v dobroto, ker si jo pravilno tlakujem. Kljub temu pa ne verjamem v večno srečo. Neumno se mi zdi, da je človek neprestano srečen. Žalost in bolečina sta tisti, ki nam dajeta izkušnje. Lepo je, da si srečen, a potem te mimogrede doleti nekaj, kar te lahko uniči. Srečo se da na žalost hitro izbrisati. Človek ne more dokazati moči, če mu ne uspe obdržati sreče. Moč bo dokazal s tem, da se bo spopadel s fizičnimi in psihičnimi problemi, s tem, da bo lahko kljub svojim stiskam izkazoval ljubezen in sočutje ter podpiral druge ljudi. To bo dokaz njegove moči. Ampak govoril ne bo o tem. Ne bo se povelil, če bo storil dobro dejanje. Četudi ga bodo spraševali, kako mu to uspe, jim popolnega odgovora ne bo

mogel dati. Že če jim bo namenil iskren nasmeh, jim bo pokazal svojo moč. A tega nasmeha ne bodo razumeli in gledali ga bodo čudno. Njemu pa ne bo mar.

»Ne, res mi ne bo,« sem si rekel, ko sem že najmanj eno uro bedel in gledal v strop ter razmišljal. Ura je bila toliko, da sem lahko vstal in se v miru uredil. Po telefonu sem poklical očeta in mater, mojega klica sta bila zelo vesela. Spraševala sta me, kako sem, kaj počnem, ali je kaj novega v Mariboru. Odgovoril sem jima na vsa vprašanja in slišati sta bila zares zadovoljna in srečna. Pogovarjal sem se tudi z bratom, povedal mi je veliko zanimivih stvari. Žal sem moral pogovor kmalu končati, saj se mi je že malce mudilo na predavanju.

Tokrat sem skočil na avtobus in pred fakulteto sem bil v manj kot desetih minutah. Predavanje smo imeli v isti predavalnici kot prejšnji dan. Zmeraj sem sedel na istem mestu. Dekle je že sedelo v predavalnici, na istem mestu kot prejšnji dan. Ko sem jo pogledal, so njene oči že gledale vame. Za to se nisem zmenil, počasi sem se ji približal. Ko sem prišel do nje, sem ji rekel: »Smem?« in se ji nasmehnil. Vljudno je rekla: »Seveda,« in se odmaknila, da sem lahko sedel. Tega sicer nisem pričakoval, a sem pustil, da je šlo mimo. Vrnila mi je nasmeh in me zopet tako pristrčno pogledala. Ko je to storila, sem že gledal drugam. Sedel sem tako, da sta naju ločila dva prazna prostora. Predavanje naj bi trajalo dve uri. Po petnajstih minutah me je vprašala: »A ti samo na predavanjih nosiš očala?« Odvrnil sem ji: »Ne, tudi doma jih nosim, ko kaj delam, se učim, pa ko grem na sprehod, da lahko sploh kaj vidim.« Pri tem sem se malce nasmehnil, ona pa zasmejala. Nadaljeval sem: »Drugače, ko hodim po ulici ali ko grem proti domu ali v trgovino, pa ne nosim očal. Mi je celo bolje, da vidim vse malce zamegljeno.« Pogled je usmerila navzdol, prikimala je in se nasmehnila. Zelo je bila simpatična. Presedel sem se k njej in ji ponudil roko: »Moje ime je Jure,« sem ji rekel. Segla mi je v dlan in

dejala: »Jaz sem pa Darja.« »Me veseli,« sem ji še odgovoril, nato pa sva oba posvetila pozornost profesorju. Predavanje je hitro minilo, popisal sem kar tri strani zvezka in pri tem se mi je zdelo, da čutim privlačnost do nje. Tišina, v kateri sva sedela, je bila prijetna.

Neja Krampf Mastnak

Ljubezen ...

Kot vsi najstniki tudi jaz obožujem sodobno tehnologijo, saj so prijatelji in informacije dosegljivi v vsakem trenutku. Kljub temu pa me še vedno privlačijo »prave« knjige, ne tiste v elektronski obliki. Zato sem se tudi danes, na toplo, sončno nedeljsko popoldne, obložena z mehкими blazinami in s knjigo v roki, zleknila v udoben ležalnik na terasi. Vsebina knjige se me je dotaknila, predvsem sem se poglobila v poglavja o ljubezni, čustvih in sreči. Pogledala sem preko ograje proti gozdu, ki je iz dneva v dan bolj zelen, travniki so vse bolj cvetoči ... Da, pomlad je. In v zraku je čutiti ljubezen.

V moje misli se prikrade vprašanje, kaj je ljubezen. Menim, da ima vsak svojo predstavo o njej. In tako je prav. Sama še nimam veliko izkušenj, a po moje se ljubezen prične z »metuljčki« v trebuhu in je nekaj, kar te osreči, ti zariše nasmeh na obraz ter te napolni z neverjetno življenjsko energijo. Da ti smisel življenja tudi v najtežjih trenutkih. Vsaka ljubezen je nekaj posebnega in vsake se po nečem spominjamo – po glasbi, vonjavah, dogodkih ... Ljubezen je kot sonce, ki nas razveseli in preseneti, ko to najmanj pričakujemo.

Zame je ljubezen to, da me prijatelj objame in mi njegov objem da občutek varnosti. Da sem z njim drugačna ter sem si všeč, saj zna iz mene »izvleči« najlepše lastnosti. Da poznam njegove napake, a me ne motijo. Ljubezni se ne moreš naučiti ali jo spoznati preko pogovora, moraš jo doživeti – od zaljubljenosti do resnice. Ampak ... Vsaka stvar ima svoj začetek in konec. Tudi ljubezen. Njen konec je boleča, neprijetna izkušnja, ko vse drugo v življenju izgubi svoj smisel. Takrat začutiš tisto pravo, materinsko ljubezen; mati ti stoji ob strani, ti briše solze in ti neštetokrat pove znano misel: »Ko se spotakneš in padeš, se moraš pobrati in z novo izkušnjo iti naprej.« Kajti ljubezen

je naše življenjsko gonilo. Brez nje smo izgubljeni in osamljeni.
Potrebujemo jo ... od partnerja, staršev, prijateljev, živali ... Ah, ta
ljubezen ...

Hrup pri sosedih me je predramil iz razmišljanja. Odložila sem knjigo,
odšla v svojo sobo in našla besede Johna Steinbecka o ljubezni:

*Imam tebe, da paziš name,
in ti imaš mene, da pazim nate.
Imava drug drugega in to pove vse o naju.*